איוון הטיפשון

חי פעם איוון, בחור יפה תואר אבל לא-יוצלח. מה שלא עשה יצא לא כמו אצל בני אדם.

פעם שכר אותו לעבודה איכר אחד שהתכונן לצאת העירה עם אשתו.

אומרת אשתו של האיכר לאיוון:

"אנו משאירים אתך עם הילדים שלנו. שים לב עליהם, תאכיל אותם."

"במה?" שואל איוון.

"קח מים, קמח, תפוחי אדמה, תפורר ותערבב, תבשל, ויהיה להם מרק סמיך וטוב."

והאיכר מוסיף:

"תדאג לילדים ותשמור את הדלתות, שהם לא יברחו ליער!"

זוג האיכרים נסע ואיוון עלה לקומת

הבית, העיר את הילדים, הוריד אותם למטה, התיישב מולם ואומר:
"עכשיו אני שומר עליכם!"
הילדים ישבו זמן מה על הרצפה ונעשו רעבים. ביקשו לאכול. איוון הוציא לאמצע החדר כד מים, שפך לתוכו חצי שק קמח, מידה של תפוחי אדמה, ערבב את הכל בידיים ואחר כך נזכר:
"ומי הייתי צריך לפורר?"
הילדים שמעו ונבהלו.
"וי לנו! הוא רוצה לפורר אותנו!"
ובשקט ברחו מהחדר.
איוון הביט אחריהם, גירד את מפרקתו ומשתומם:
"איך אוכל עכשיו לשמור עליהם? ועוד צריך לשמור את הדלת שלא תברח!"
הוא הסתכל לתוך הכד ואמר "תתבשל המרק, ובינתיים אלך לדאוג לילדים!"
הוא הוריד את הדלת מהצירים, שם אותה על גבו והלך ליער. והנה מולו הולך דוב.
הדוב הופתע מאוד ושאול את איוון:
"הי אתה! למה לך להביא עצים ליער?"
איוון הסביר לו מה קרה, והדוב התיישב על הרגליים האחוריות והתחיל לצחוק:
"איזה טיפש אתה! בעד זה אטרוף אתך עכשיו!"
ואיוון עונה לו:
מוטב שתטרוף את הילדים, כדי שבפעם הבאה ישמעו בקולם של אמא ואבא ולא יברחו ליער!"

הדוב צחק עוד יותר ומרוב צחוק
התחיל להתגלגל על הארץ.
"עוד אף פעם לא פגשתי טיפש כזה!
בוא אתי. אראה אתך לאישה שלי!"
והם הלכו ביחד אל מאורת הדובים.
הולך איוון והדלת שעל גבו נתפסת כל
פעם באורנים.
"זרוק אותה כבר!" אומר לו הדוב.
"לא, הבטחתי לשמור עליה ואעמוד
בדיבורי. אשמור!"
הגיעו למאורה. אומר הדוב לאשתו:
"הביטי אמא, איזה טיפש הבאתי הנה.
צחוק ממש!"
ואיוון שואל את הדובה:
"דודה, אולי ראית את הילדים?"
"הילדים שלי בבית, ישנים."

"אז תני לראות, אולי אלה שלי?"
"אראה לך, אבל מה – אינני מכירה את הילדים שלי?"
הראתה לו הדובה את שלושת הדובונים שלה והוא אומר:
"לא, אלה לא שלי. אצלי היו רק שניים."
הדובה פרצה בצחוק כשהבינה כמה איוון טיפש ואומרת:
"הרי אצלך היו ילדים בני-אדם!"
"אולי" אמר איוון "אבל איך ניתן להבחין. הם קטנים כאלה."
"זה איש מצחיק" נהנתה הדובה ואמרה לבעלה:
"מישה בעלי, חבל לאכול אותו, שיישאר כאן ויהיה לפועל שלנו."
"טוב" הסכים מישה הדוב "הוא אמנם בן אדם, אבל בכלל לא מזיק!"
הדובה נתנה לאיוון סל ואמרה:
"לך תאסוף פטל יער. כשהילדים שלי יתעוררו אוכל לכבד אום בפרי מתוק!"
"טוב" ענה איוון "זה אעשה ברצון. אבל אתם תשמרו בינתיים על הדלת!"
הלך איוון ואסף מלא הסל פטל ועוד אכל לשובע בעצמו. חוזר אל הדובים ושר בדרך. הגיע למאורה וקורא:
"באו לאכול פטל"
באו הדובונים, נוהמים, דוחפים זה את זה, שמחים מאוד. ואיוון מביט עליהם ואומר:
"אך, חבל שאני לא דוב. הייתי מגדל ילדים!"
צוחקים הדוב והדובה.

"וי! כמה הוא מצחיק!" והדוב קורא
"אי-אפשר אתו. נמות מרוב צחוק!"
"הבה ונעשה כך" אומר איוון "שמרו
אתם על הדלת ואני אלך לחפש את
הילדים, אחרת בעל הבית ינזוף בי!"
והדובה מבקשת מבעלה "מישה, לך
תעזור לו."
"באמת צריך לעזור לו" עונה הדוב
"הוא מגוחך כזה."
הלך איוון יחד עם הדוב בשבילי היער.
הלכו ושוחחו בידידות.
"איך אתה יכול לחיות כך, טיפש כזה"
משתומם הדוב. ואיוון שואל:
"מה? ואתה חכם?"
"אינני יודע."
"גם אני יודע. ואתה יצור רע?"

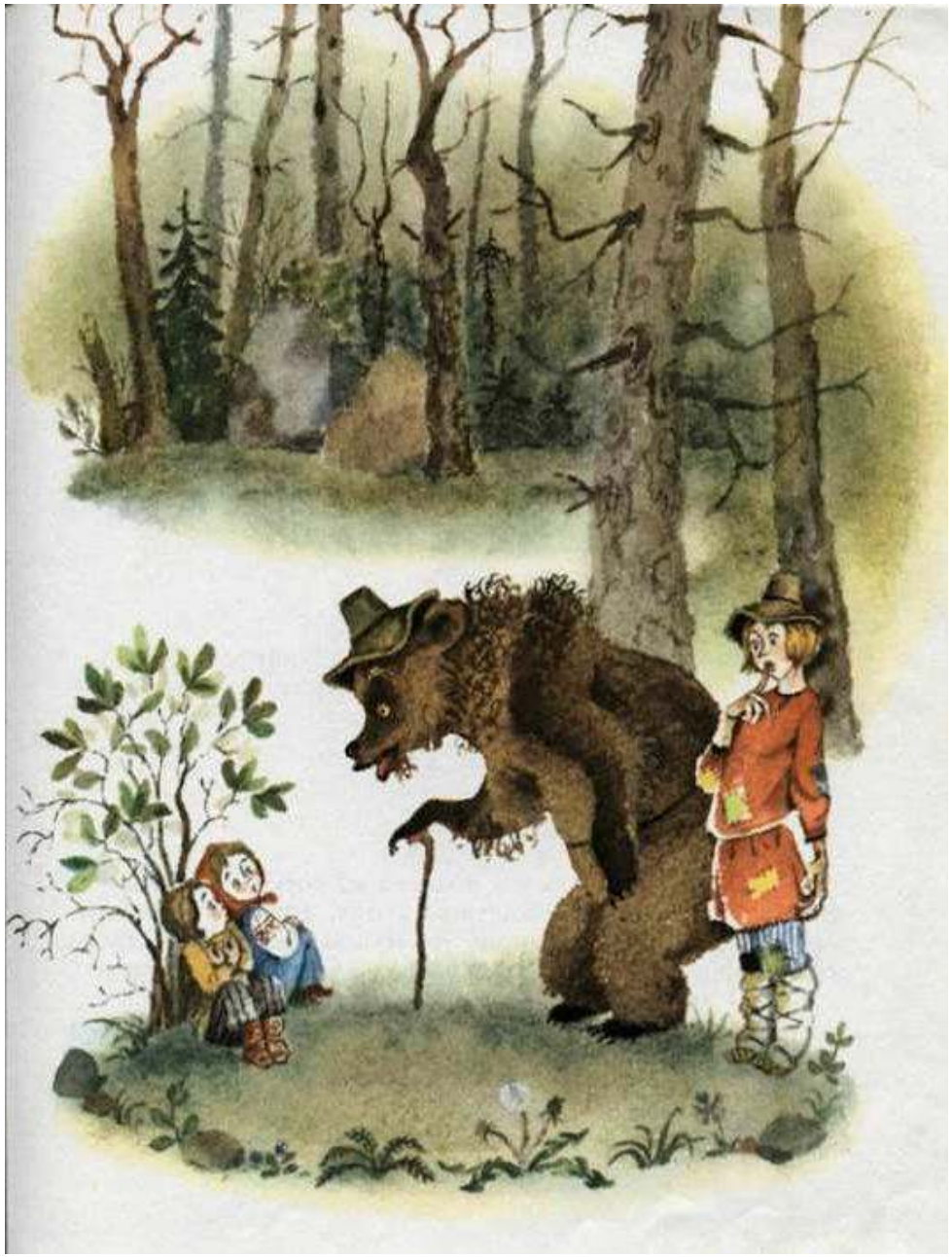

"לא. מדוע?"
"כי מי שרע הוא גם טיפש. הנה, אני לא יצור רע. יוצא ששנינו איננו טיפשים."
"ראו, איך הוא חישב את זאת"
משתומם הדוב.
ופתאום רואים – תחת שיח ישנים שני ילדים.
הדוב שואל: "אולי אלה שלך?"
"אינני יודע" עונה איוון "צריך לשאול.
אלא שלי היו רעבים."
העירו את הילדים ושואלים:
"אתם רוצים לאכול?"
והילדים קוראים:
"רוצים לאכול כבר מזמן!"
"אז סימן" אומר איוון "שאלה שלי.

אוביל אותם לכפר, ואתה תביא,
בבקשה, את הדלת, כי בעצמי לא
אוכל. אני חייב עוד לבשל את המרק."
"טוב" מסכים הדוב "אביא אותה."
הולך איוון עם הילדים, מסתכל ושומר
עליהם כפי שאמרו לו ובינתיים גם שר
שיר עליז.
בינתיים בעלי בית חזרו מהעיר. הם
רואים – במרכז החדר עומד כד מלא
מים עד השוליים, ובפנים קמח ותפוחי
אדמה. הילדים אינם, וגם הדלת הורדה
מהצירים ואיננה. התיישבו בעלי הבית
על הספסל והתחילו לבכות.
ניכנס איוון לחדר ושואל:
"למה אתם בוכים?"
בעלי הבית ראו את הילדים, שמחו

מאוד, חיבקו אותם. הצביעו על הכד
המלא ושאלו:
"מה עשית כאן?"
"מרק!"
"כך עושים מרק?"
"כך אני יודע. ואיך אחרת?"
"ומה קרה לדלת?"
"תכף יביאו אותה. הנה היא!"

בעלי הבית הביטו בחלון וראו – ברחוב הולך דוב, סוחב דלת על גבו, והאנישם ברחוב מתפזרים לכל הכוונים, עולים על המרפסות, על העצים. גם הכלבים נבהלו, הסתתרו מעבר לגדרות, זחלו תחת השערים.

ורק תרנגול ג'ינג'י אחד עומד באומץ באמצע הרחוב וקורא:

"קו-קו-ري-קו!"